

somme; jeg har sagt det lige før i forbindelse med skatte- og afgiftsområdet. De har nemlig i deres lovgivning nogle regler, som gør, at de ikke kan hjælpe f.eks. danske politimyndigheder, når de prøver at spore udbyttet fra kriminalitet begået i Danmark. Det går simpelt hen ikke længere i en verden som den, vi har i dag. Man kan i dag flytte penge på få sekunder ved at trykke på et sæt taster på en computer; så må midlerne til at spore penge, der stammer fra kriminalitet, også følge med.

Jeg synes også, det er et problem, når nogle lande ikke råder over tilstrækkelig effektive redskaber til at hjælpe i de tilfælde, hvor deres egen lovgivning gør det muligt. Her har vi i Danmark et system, der gør det muligt, nemt og hurtigt at få fundet frem til personer eller selskaber, der råder over bankkonti, hvor der står meget på. Med andre ord: Vi så gerne et sådant samarbejde udbygget.

Hovedemnerne bliver dem, jeg har beskrevet, og oven i det kommer så udvidelsen, som jeg netop nævnte før i den statusrapport, kan man kalde det, som Kommissionen har arbejdet på.

Og endnu en gang vil jeg, som jeg sagde det før, også føle mig meget stærkt forpligtet til at gøre opmærksom på spørgsmålet om fremmedfjendskhed og fremmedhad og de politiske partier i Europa, som er tilhængere af den slags. Det kan vi ikke acceptere, og derfor føler jeg også, det er helt naturligt at tage det tema op i forhold til kollegerne.

Alt i alt tegner det til at blive et vigtigt topmøde, ikke et topmøde vi må forvente de store, detaljerede, konkrete resultater fra, men et topmøde, som sætter en retning, som sætter en ambition på felter, vi i allerhøjeste grad har en interesse i at få et bedre samarbejde på. Alt i alt: en bedre indsats imod miljøkriminalitet, imod økonomisk kriminalitet, en bedre indsats mod menneskesmugling og en bedre indsats for at tage fat om roden på flygtningeproblemet, årsagerne til flygtningeproblemet, og endelig en klar fælles holdning om et menneskesyn, der er til at leve med, og ikke en fremmedfjendskhed, som vi har set eksempler på her i dansk politik, desværre, i de senere dage og timer.

Keld Albrechtsen (EL):

Tak til statsministeren for redegørelsen. Der var jo ting i den, som man kun kan se positivt på, f.eks. bekæmpelse af miljøkriminalitet.

Jeg havde jo fra starten i europodiskussionerne den holdning, at hvis man havde kunnet

fastholde Europol til at være et praktisk center for udveksling af oplysninger mellem politimyndigheder om narkokriminalitet og f.eks. sådan noget som miljøkriminalitet, kunne det såmænd være endt med at blive ganske spiseligt. Nu endte det så med at blive en politisk efterretningsorganisation mod såkaldt terrorisme og alt muligt andet, men tanken kunne egentlig godt have været brugt, hvis den var blevet udformet med det, som statsministeren nu har nævnt her.

Men det, som jeg synes er det helt store problem på det her topmøde, er de tanker, der ligger i den rapport, som den dér såkaldte højniveaugruppe har udarbejdet angående forholdet til landene Afghanistan, Irak, Marokko, Somalia, Sri Lanka og altså særskilt til Albanien. Jeg er glad for, at statsministeren i sin indfaldsvinkel til det her har understreget humanismens grundlag og spørgsmålet om en anstændig flygtningepolitik, og jeg lagde mærke til, at statsministeren både indledte og afsluttede med det. Der har vi naturligvis fuldstændig samme holdning.

Problemet er bare, at når jeg læser disse papirer, som jeg altså ikke kan gennemgå her, fordi de er fortroligtstemplede, når jeg i hvert fald ikke helt til samme læsning som den, statsministeren kommer frem til.

Jeg er godt klar over, at der i papirerne står pæne ting om, som statsministeren var inde på, at man skulle gøre det muligt for disse her lande at få en bedre økonomisk situation, således at der ikke er en masse mennesker, der føler sig tvunget til at forlade disse lande på grund af dårlige levevilkår. Problemet er bare, at rapporterne altså også indeholder en hel masse konkrete skridt til stramning af flygtningepolitikken, som må give anledning til meget stor bekymring, og bekymringen må først og fremmest, så vidt jeg kan se, gå på, at de mange pæne ord om bistanden er der ikke så meget substans i. Det er nok en bistand, der aldrig nogen sinde i realiteten når ret meget fremad. Hvordan skal man f.eks. få den bistand ud i et land som Afghanistan, der ikke har en regering, eller Somalia? Jeg tror ikke rigtig på den del af det, den pæne del, om jeg så må sige.

Men med hensyn til den grimme del, f.eks. stramningerne over for flygtninge, kravene om, at disse lande skal skærpe deres visumpolitik, føre skærpet tilsyn over for folk, der rejser, osv. osv., altså i virkeligheden et forsøg på at flytte Schengengrænserne længere sydpå, er jeg ikke i